

המולכים זחולק כאו עור עז

הפרוטה והירח

היה לילה בפאריס, ובסוף מישל, מול קפה זהמאגו, פגשתי את לני כשהוא מחזיק גיטארה ביד. יתכן גם שזה היה להיפך ופגשתי שם גיטארה המחזיקה את לני ביד. אצל איש כמו לני ואצל כלי מוסיקאלי כמו גיטארה, אף פעם אייפאשר היה לדעת מי החזיק את מי ביד.

היה גם ירח באותו לילה והוא התפתל לו בשמים מפני שמישהו קשר אותו בקורי עכביש לאנטנת הטלוויזיה של מגדל איפל. כבר ברגע הראשון חשתי בלני שהוא עשה את זה, מפני שהיו לו לפעמים רעיונות אורגינליים, אבל לני הכחיש את הדבר בכל תוקף. רעיון אחר העסיק אותנו, לדבריו, באותו לילה. רעיון אורגינאלי לא פחות והוא: כמה מרחיח מנגן גיטארה נודד, ה' מנגן בתחתי בתי'הקפה ואוסף את המטב' עות בכובעו. כיון שדעותינו בענין זה היו חלוקות, החלטנו לנסות ולראות. התי' חלנו לעבור מבית'קפה לבית'קפה כשלני מנגן ושר ואני עובר עם כובעי בין הקהל ואוסף את הכסף.

כשעתיים וחצי עסקנו במלאכה זו וכיסי מלאו מטבעות כסף ונחושת, השד יודע כמה. רצינו להמשיך כך עד חצות הלילה ורק אז למנות את הסדיון. כך נדדנו מי מקום למקום עד שהגענו לככר אודיאון. לני מתחזי לנגן ולאוזנו מגיעים סתאום צליליה של גיטארה אחרת, מהקצה השני של הככר. הפסקנו והלכנו לראות מי הם המתחרים בנו. היו אלה שני צעירים רזים כשזיפי עץ וקרועים ובלואים קלוש' רים. אחד מהם ניגן על בנוי, השני ליוה אותו בזמרה ואסף כסף בין העוברים ו' השבים כשהוא מושיט לפניו קופסת שימורים ריקה שהמכסה שלה נתלש בצבת.

ברגע שנגשנו, הפסיקו השניים את מלאכ' חם, נעמדו זה בצד זה ותקעו בנו עיניים בוחנות. עמדנו אלה מול אלה ולטשנו עינים. היה זה כאילו עמדנו בפני ראי וכל אחד רואה את בבואתו שלו ממול. עוברים ושבים נצצרו אף הם והקיפו אותנו ב' מעגל, כי היו סמוכים ובטוחים שהנה נשע' שע אותם בתי'גרת רחוב. לאחר כמה שניות של דממה, פתח מנגן הבנוי את פיו ואמר: "אני רואה שגם אתם מנגנים."

"כן, ענה לני. גם אנחנו מנגנים."
"אתם עושים את זה להנאתכם, או בשביל פרנסה?" המשך.
"רק להנאתנו," אמר לני.

"אבל אנחנו עושים את זה בשביל לחיות," אמר מנגן הבנוי.

הראי התפוצץ לרסיסים כאילו ידו בו אבן, הרסיסים התפזרו על פני מרצפות ה' כיכר. שוב לא עמדנו מול עצמנו.

"תן לו את הכסף!" אמר לני, כשהוא פונה אלי, הם עושים את זה בשביל לחיות."

הורקתי את כיסי לתוך קופסת הסך ו' הלכנו. הלכנו לגדות הסינה ושם, תחת אחד הגשרים, המשיך לני לנגן, בלי קהל ובלי מטבעות. בינתיים הצליח הירח להתיר את עצמו מקורי העכביש והמשיך ברכו אל האופק ואני לא הייתי נזכר בכל הסיפור הזה שקרה לפני שלוש שנים ויותר, איל' מלא באו וגילו לי שראו השבוע את סור' מללו בוכה. סורמללו, האישי השמח המי, ישב ובהכ, מפני שמגן ברושי סופר לו, שלני, זה שהיה מסתובב ברחובות ירושלים ומנגן על גיטארה, איבד את עצמו לדעת במדינת מולדתו קנטוקי שבארצות'הברית.

כה אמר טוסבראהינדי

כבד את בניך ואת בנותיך למען לא יקצרון ימיך.

חורפנים בצבע כחול-כסף ובצבע ספיר. אין כמעט צבע שאין לו חורפן ואין שני חור' פנים שיהיה להם אותו צבע בדיוק. עבודת המיון היא קשה מאוד. לא רק בגלל זה, אלא גם בגלל העובדה המצערת שאין דבר השגור יותר על החורפן ממיון לפי צבעים. יש לו שכל לחורפן והוא יודע שכל המיון הזה לפי צבעים, אינו בא אלא לצרכי זיהוג ולזה הוא מתנגד בכל תוקף: בוטע, צועק, מקלל ונושר והממייין צריך להזהר מאוד, כי אמילו הכפפות הכפולות שהוא לובש — עור וצמר — אינן מצילות את אצבעותיו משינוי החדות של הממזר.

אחרי שעשו את המיון (על אפס ועל חמתם של החורפנים, הסבורים שהם זכאים

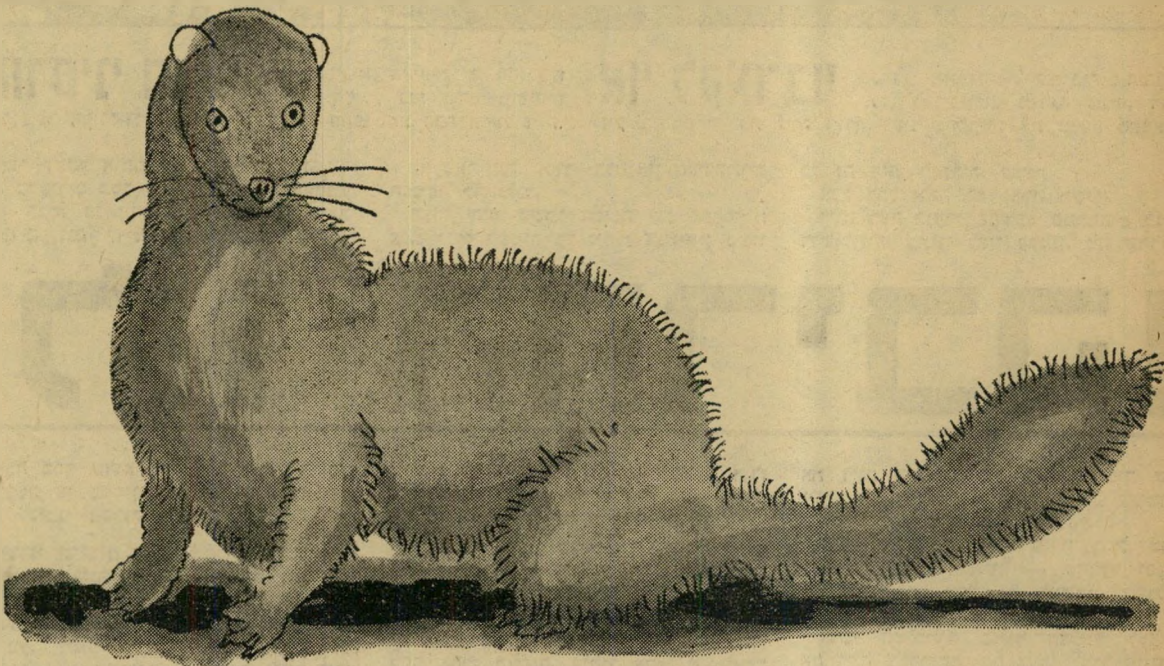
לא יותר. כאן קבור הכלב. 48 דולר לפרחה זה לא דבר שהולך ברגל, ולכן מובנת ההתרג' שות שתקפה את האוצר, כאשר בא אמרי' קאי בשם הופס והציע לגדל את החורפן בכלובים של ברנל ולהאכיל אתם יום יום במניו של כבד, בשר, דגים, מינרלים, כוס' פה, סויה, טובין, חיטה ואספסת.

ההצעה היתה מסתה, אך לא ידעו אם החורפן יקבל את התנאים. לכן הקימו החילה חחת גידול נסיונית. הכניסו את החורפנים לתוך כלובים. כל חורפן לחוד, מפני שגילו, שאם מכניסים שנים יחד הם מתחילים לאכול אחד את השני. גם זה שמכניסים כל חורפן לחוד זה לא כל כך

מינק שמינק

אין לנו כל סיבה להתרגו על שאשכול פושט מאתנו את העור, כי בקרוב נוכל לכסות את בשרנו החשוף בעור חדש, יפה יותר וטוב יותר מן הישן. הוא גם יהיה שעיר יותר, כי לא יהיה זה עור סתם אלא פרוחה של מינק.

העיתוי היה בסדר. בד בבד עם פשיטת עורנו, החלו לגדל בירושלים את המינק, שבעברית קוראים לו חורפן. זאת היא חיה קטנה בעלת 60 עד 80 סנטימטר אורך, נזב שהוא רבע מן הגוף ו' 34' שיניים

השר בעל פני המלאך שאיננו בוחל בשום דבר אכיל כולל זנבו שלו עצמו ורגל בת זוגתו.

לבחור להם בת זוג בהתאם לנסיות לבם או לפי גודל הנדוניה ולא לפי צבע ה' אור) מהכיים עד לתקופת הייחום, אשר צרי כה להתחיל — אם להאמין לדברי הרכילות שמפיצים עובדי החחה הנסיונית — עבוד כמה שבועות. מה בדיוק עושים החורפנים בתקופת הייחום, אייפאשר כמובן לדעת, מפני שזו תקופת הייחום הראשונה שלהם בארץ. אבל אפשר לנחש משהו לאור ה' נסיון שכבר עשו: היה מטפל אחד שלא היתה לו סבלנות וניסה לזוג שני חורפנים. תפס את הנקבה בכלוב קטן, הנקרא כלוב מלכותה, והכניס אותה לכלובו של הזכר. איך שראו אחד את השני ועוד לא הספיקו לעשות הכרה פורמלית וכבר תפס כל אחד את הרגל של השני והתחיל לאכול אותה. אף על פי שהפרידו ביניהם מיד, עלה הדבר בשתי פרסות.

בסדר, מפני שאם אין לחורפן מישהו אחר, הוא מתחיל לאכול את עצמו. תחילה הוא נוגס חתיכה קטנה מהזנב ואחרי שהוא רואה שזה טעים, הוא ממשיך עד שגומר את כולו. ניסו תחילה להפריד את החורפן לשניים — הזנב לחוד והחורפן לחוד — אבל אז הזנב לא התפתח יפה ואיבד את הצבע הטבעי שלו. ככה שלא היתה ברירה אלא לקבל את הסיכון ולהכניס את החור' פן יחד עם זנבו לכלוב אחד.

לאחר תקופת הרצה שנמשכה שנה, הגיעו למסקנות מעודדות: מתוך 340 חורפנים, 339 נשארו במצב טוב, פרט לכמה זובות גנוסים. כיון שהנסיון הצליח, התחילו ב' גידול עצמו. בררו מתוך ה-39 את החור' גים המוצלחים ביותר ואת השאר הוציאו להורג. לא הרג סתם, אלא טבח לצרכי מסחר ופשיטת'עור. הצרה היתה, שלא יוד' עים עדיין כיצד לפשוט עור של חורפן, אז לקחו את כל ה-266 גויות והכניסו אותן לבית'קירור במקור'ברון, שיתכו שם עד שיבוא מומחה לפשיטת'עור מחוצלארץ. בני' נתיים לקחו את ה-73 שנשארו בתיים וצרטו אליהם את המשלוח החדש שהגיע לא מומן מאמריקה, ואת כולם יחד מיינו לפי צבעים. אסור לשכות, שהמעלה הכי גדולה של ה' חורפן היא, שבו בזמן שבטבע כל החור' פנים צבועים בצבע אחד — חום אדמדם ההולך ומשחיר בונב וכתם לבן בסנטר — הרי שבשבטי, כל חורפן נולד בצבע אחר. יש כאלה שהם שחורים לגמרי, יש כאלה שהם שחומים'כהים וחומים בהירים, יש כאלה שהם לבנים בצבע הפנינה ויש כאלה שהם לבנים בגון ורוד וגם אסור. יש גם

חדות. בשיניים האלה החורפן נושך וגשי' כחו מפתיעה, כי לפי פרצופו התמים יכול היה להיות אורח כבוד בכל אגודה פציפס' טית וביוחד בברי'ת'ש'לום, כי הזנב שלו, מזכיר בסבך שערותיו את זקנו של מרטין בובר.

אם צרף את כל תכונותיו אלה לאלה, יצא לנו שד קטן עם פרצוף של מלאך, ה' מצוי מאוד באמריקה הצפונית והנושא על צדארו את השם הלאטיני Putorius Vison בעזרת השם הזה הוא מתגורר לו ב' קרבת נהרות ואוכל מכל הבא ליד: עכב' רים, צפרדעים, שבלולים ודגים. הוא מסוגל גם, כשהרעב מציק לו מאוד, לפתוח קופ' סת בשר ולהתנפל על תרנגולות וברוזים. בקיצור, דמיון מפתיע לאותה הגברת שעל צחארה הוא כרוך כשהוא מת. דמיון זה, אם כי יש לו שרשים עמוקים בספרות זב' אמנות, עדיין לא מסביר את עובדת העל' אתו לארץ הקודש והשתקעונו בחחת'ה'למוד של האוניברסיטה העברית בירושלים בשטח המפורז ליד מטה אר'ים שבארמון הנציב העליון.

כדי להסביר גם את הדבר הזה, יהיה צורך לסגת כמה שנים אחורה ולסקור את התפתחות התנועה הציונית בגולה. את כסלון המשא ומתן בענין אוגנדה, את עליית הביילויים, את גירוש האנגלים, את הקמת המדינה, את מיבצע סיני ואת מיווג הגליויות. עובדות היסטוריות שהביאו את אוצר המדינה למצב כזה, שהוא כבר לא מתבייש לאזן את תקציבו על ידי פשיטת גבלות של חורפנים ומחירת סרוותיהם לכל דיכפין תמורת 48 דולר לפרחה לפחות, אם

מאן 11 3377